

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 68

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 26 ianuarie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 652 din 1 noiembrie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală	2–4
Decizia nr. 653 din 8 noiembrie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996	5–7
Decizia nr. 654 din 8 noiembrie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali	8–9
Decizia nr. 656 din 8 noiembrie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003 privind procedura aprobării tacite	10–12
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
8. — Ordonanță de urgență privind lansarea în cadrul Ministerului pentru Mediul de Afaceri, Comerț și Antreprenoriat a Programului de susținere a internaționalizării operatorilor economici români, cu finanțare de la bugetul de stat, pentru perioada 2017—2020	13–14
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.218/2016. — Ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor privind aprobarea Planului de management și a Regulamentului sitului Natura 2000 ROSCI0188 Parâng și ale ariilor protejate de interes național 2.800 Miru Bora, 2.803 lezerul Latorița, 2.799 Căldarea Gâlcescu, 2.528 Cheile Jiețului și 2.498 Piatra Crinului	14–15
ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
Decizie în Cauza Marius Iorga împotriva României	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 652**

din 1 noiembrie 2016

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (4) lit. a)
din Codul de procedură penală**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dănuț Tedi Dumitrache în Dosarul nr. 2.262/740/2015 al Judecătoriei Alexandria. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 30D/2016.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 27 octombrie 2016, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea, și au fost consemnate în încheierea din acea dată. Dosarul a avut primul termen de judecată la data de 22 septembrie 2016, când avocatul autorului excepției a solicitat acordarea unui termen de judecată având în vedere că autorul excepției se află în stare de detenție, procedura de citare cu acesta nefiind îndeplinită. Curtea a admis cererea, acordând termen la data de 27 octombrie 2016, când, având în vedere cererea avocatului autorului excepției de amânare a pronunțării pentru a depune concluzii scrise, Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 3 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 coroborate cu cele ale art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 1 noiembrie 2016.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

3. Prin Încheierea din 8 decembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 2.262/740/2015, **Judecătoria Alexandria a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Dănuț Tedi Dumitrache cu ocazia soluționării unui proces penal.

4. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține că dispozițiile criticate creează o discriminare prin faptul că în vreme ce toate cazurile de nulitate absolută pot fi invocate în orice stare a procesului, doar cele prevăzute de art. 281 alin. (1) lit. e) și f) din Codul de procedură penală trebuie invocate până la încheierea procedurii în camera preliminară, dacă încălcarea a intervenit în cursul urmăririi penale sau în procedura camerei preliminare. De asemenea, dispozițiile de lege criticate încalcă dreptul la apărare consacrat de prevederile

art. 24 din Constituție. Prevederile constituționale nu fac distincție între diferitele faze ale procesului penal, astfel că și nulitatea absolută determinată de încălcarea dispozițiilor legale prevăzute la art. 281 alin. (1) lit. e) și f) ar trebui să poată fi invocată în orice stare a procesului.

5. **Judecătoria Alexandria** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că instituția camerei preliminare a fost creată pentru a răspunde exigențelor de legalitate, celeritate și echitate a procesului penal și are ca scop crearea unui cadru legislativ de natură să înlăture durata excesivă a procedurilor în faza de judecată, să asigure legalitatea trimiterii în judecată și legalitatea administrării probelor. Procedura camerei preliminare cuprinde reguli care elimină posibilitatea restituirii ulterioare, în faza de judecată, a dosarului la parchet, datorită faptului că legalitatea probatoriului și a trimiterii în judecată sunt soluționate în această fază. Așadar, se instituie competența judecătorului de cameră preliminară în verificarea conformității probelor administrate în cursul urmăririi penale cu garanțiile de legalitate a procedurii. Sub acest aspect, legalitatea administrării probelor este strâns și exclusiv legată de asigurarea caracterului echitabil al procesului penal. În ceea ce privește regimul juridic al nulităților se arată că acesta este reglementat, în legislația actuală, de art. 197 și art. 281 din Codul de procedură penală. Astfel, se apreciază că obligația invocării nulităților absolute din timpul urmăririi penale până la închiderea procedurii în camera preliminară [art. 281 alin. (4) lit. a) coroborat cu art. 282 alin. (4) lit. a)] reprezintă un aspect ce contribuie la celeritatea și stabilitatea procesului penal, precum și la degrevarea judecătorului chemat să soluționeze fondul, a cărui misiune se va reduce doar la analiza probatoriului și la statuarea asupra temeiniciei acuzațiilor. Totodată, instanța a apreciat că nu este interzis inculpatului sau vreunei alte părți din procesul penal să invoce excepții cu privire la nulitățile absolute intervenite în cursul urmăririi penale sau al camerei preliminare, ci doar termenul în care acestea pot fi ridicate este limitat la faza camerei preliminare, acesta fiind și rolul acestei instituții.

6. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

7. **Guvernul** apreciază că, prin instituirea unor termene imperative pentru efectuarea actelor de procedură ori pentru invocarea unor excepții sau nulități, nu se încalcă dreptul la apărare și nici dreptul la un proces echitabil, acest aspect ține de reglementarea procedurii de judecată și rămâne la aprecierea legiuitorului, în conformitate cu prevederile art. 126 alin. (2) din

Constituție, potrivit căroră competența instanțelor și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege. De asemenea, întrucât scopul procedurii de cameră preliminară este de a verifica legalitatea competenței și a sesizării instanței, precum și legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, mai înainte de a se trece în faza de judecată, este firesc ca nulitatea absolută decurgând din încălcarea în faza de urmărire penală sau în procedura de cameră preliminară a dispozițiilor referite de art. 281 alin. (1) lit. e) și f) să poată fi invocată numai până la încheierea acestei din urmă proceduri. În final, apreciază că dreptul constituțional la apărare nu este încălcat, întrucât, tocmai ca garanție a respectării acestui drept, art. 281 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală sancționează cu nulitatea absolută încălcarea prevederilor referitoare la asigurarea asistenței juridice, atunci când aceasta este obligatorie conform legii.

8. **Avocatul Poporului** apreciază că, din analiza excepției de neconstituționalitate, reiese că inculpatul este nemulțumit de faptul că pe parcursul urmăririi penale nu a beneficiat de asistența juridică obligatorie a unui avocat, apreciind astfel că actele de procedură efectuate în această fază procesuală sunt lovite de nulitate absolută. În continuare, făcând referire la dispozițiile art. 90 din Codul de procedură penală și având în vedere situația de fapt și de drept din dosar, Avocatul Poporului susține că autorul excepției nu se află în ipoteza reglementată de art. 281 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, întrucât legea nu prevede asistența juridică obligatorie pentru faza procesuală a urmăririi penale. Prin urmare, prevederile art. 281 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală nu au incidență în speța dedusă judecătii de fond, astfel că încălcarea acestora nu poate constitui temei al invocării nulității absolute a actelor de urmărire penală efectuate în lipsa unui apărător. Astfel, arată că indiferent de soluția pronunțată de instanța de contencios constituțional în prezenta cauză sub aspectul criticilor formulate cu privire la termenul-limită până la care inculpatul poate să conteste o probă administrată în mod nelegal în cursul urmăririi penale, decizia sa nu va produce niciun efect cu privire la soluționarea fondului cauzei.

9. Astfel, rezultă că excepția de neconstituționalitate având ca obiect prevederile art. 281 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală nu are incidență în cauză, în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992. Arată că, în mod similar celor de mai sus, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 471 din 16 iunie 2015.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile avocatului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 281 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală, cu următorul conținut: „(4) *Încălcarea dispozițiilor legale prevăzute la alin. (1) lit. e) și f) trebuie invocată: a) până la încheierea procedurii în camera preliminară, dacă încălcarea a intervenit în cursul urmăririi penale sau în procedura camerei preliminare*”.

13. În opinia autorului excepției, dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 16 referitor la egalitatea în drepturi și art. 24 referitor la dreptul la apărare. De asemenea sunt invocate prevederile art. 6 paragraful 3 lit. b) și c) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 11 din Declarația universală a drepturilor omului, art. 14 pct. 3 lit. d) din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și art. 48 alin. (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

14. Examinând Încheierea din 8 decembrie 2015 a Judecătoriei Alexandria, actul de sesizare a instanței de contencios constituțional, Curtea observă că, în fapt, ca urmare a finalizării urmăririi penale, dosarul de urmărire penală cu numărul unic 959/P/2015 a fost înaintat instanței de judecată la data de 8 iunie 2015. Judecătorul de cameră preliminară a comunicat rechizitoriul inculpatului, conform art. 344 din Codul de procedură penală, stabilind un termen de 20 de zile pentru invocarea eventualelor neregularități ale actului de sesizare a instanței sau legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. La termenul stabilit de judecătorul de cameră preliminară, inculpatul nu a invocat excepții de nelegalitate, dându-se termen la care să aibă loc dezbaterile asupra obiectului de cameră preliminară. La termenul din data de 6 noiembrie 2015, apărătorul inculpatului a învederat că a luat cunoștință de conținutul rechizitoriului și nu contestă legalitatea acestuia. Concluzionând, a precizat că nu are cereri și excepții de invocat, solicitând începerea judecătii. Prin încheierea de cameră preliminară din 6 noiembrie 2015 s-a stabilit primul termen pe fondul cauzei la data de 10 noiembrie 2015. La acest termen, apărătorul ales al inculpatului a invocat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală.

15. În continuare, Curtea reține că infracțiunea pentru care este inculpat autorul excepției este cea prevăzută de art. 335 din Codul penal, respectiv conducerea unui vehicul fără permis de conducere, în forma sancționată de art. 335 alin. (1), potrivit căruia „*Conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul ori a unui tramvai de către o persoană care nu posedă permis de conducere se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani*”. Totodată, Curtea observă că avocatul autorului excepției a arătat că acesta a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul fără permis de conducere, iar pe parcursul urmăririi penale, inculpatul nu a beneficiat de asistență juridică, deși aceasta era obligatorie raportat la persoana inculpatului, nivelul de pregătire profesională, starea fizică și psihică a acestuia, conform dispozițiilor art. 90 din Codul de procedură penală, fără a preciza care dintre situațiile reglementate de acest articol este incidentă în cauză.

16. Având în vedere aceste aspecte, Curtea apreciază că inculpatul, autor al excepției de neconstituționalitate, este nemulțumit de faptul că pe parcursul urmăririi penale nu a beneficiat de asistența juridică obligatorie a unui avocat, apreciind astfel că actele de procedură efectuate în această fază procesuală sunt lovite de nulitate absolută.

17. În acest context, examinând cadrul legal în materia asistenței juridice obligatorii, Curtea observă că dispozițiile art. 90 lit. c) din Codul de procedură penală instituie trei ipoteze de asistență juridică obligatorie a persoanelor care au calitatea de suspect, respectiv de inculpat, și anume: când este minor, internat într-un centru de reeducare sau într-un institut medical educativ, când este reținut sau arestat chiar în altă cauză, când față de acesta a fost dispusă măsura de siguranță a internării medicale sau obligarea la tratament medical chiar în altă cauză; în cursul judecății, în cauzele în care legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani (deci inclusiv detenția pe viață); în cazul în care instanța/organul judiciar apreciază că persoana nu și-ar putea face singură apărarea.

18. Referitor la acest aspect, Curtea a apreciat că obligativitatea desemnării unui apărător din oficiu operează numai în cauzele strict determinate de lege, întrucât numai pe această cale pot fi instituite excepții de la regula generală a caracterului facultativ al asistenței juridice, iar stabilirea, extinderea sau restrângerea acestor excepții este de competența exclusivă a legiuitorului (a se vedea în acest sens și Decizia Curții Constituționale nr. 232 din 16 decembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 18 februarie 2000).

19. Or, potrivit dispozițiilor legale, asistența juridică obligatorie, condiționată de prevederea în legea penală a unei pedepse cu închisoarea mai mare de 5 ani pentru infracțiunea săvârșită, operează numai pentru faza procesuală a judecății cauzei, iar nu pentru fazele anterioare — urmărirea penală, respectiv camera preliminară, așa cum în mod eronat susține autorul excepției de neconstituționalitate. De asemenea, din analiza documentelor aflate la dosarul cauzei, Curtea observă

că autorul excepției de neconstituționalitate nu se regăsește nici în ipoteza enunțată de art. 90 lit. a), acesta fiind major. Totodată, Curtea reține că în cauză organul judiciar nu a apreciat că autorul excepției nu și-ar putea face singur apărarea, iar în faza camerei preliminare inculpatul nu a invocat excepții de nelegalitate. Astfel, Curtea reține că Codul de procedură penală prevede anumite cazuri în care asistența juridică este obligatorie, considerându-se că apărarea este o instituție de interes social care funcționează atât în interesul inculpatului, cât și în interesul asigurării unei bune desfășurări a procesului penal. Împrejurarea că legea procesual penală instituie asistența juridică obligatorie doar pentru faza de judecată este în deplină conformitate cu dispozițiile constituționale care nu prevăd obligativitatea asistenței juridice în tot timpul procesului penal, ci doar dreptul părților de a fi asistate, drept pe care acestea îl pot sau nu exercita.

20. Astfel, având în vedere situația de fapt și de drept din dosar, Curtea apreciază că autorul excepției nu se află în ipoteza reglementată de art. 281 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, întrucât legea nu prevede asistența juridică obligatorie pentru faza procesuală a urmăririi penale. Prin urmare, prevederile art. 281 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală nu au incidență în speța dedusă judecății de fond, astfel că încălcarea acestora nu poate constitui temei al invocării nulității absolute a actelor de urmărire penală efectuate în lipsa unui apărător.

21. Curtea constată că, indiferent de soluția pronunțată în prezenta cauză sub aspectul criticilor formulate cu privire la termenul-limită până la care inculpatul poate să conteste o probă administrată în mod nelegal în cursul urmăririi penale, decizia sa nu va produce niciun efect cu privire la soluționarea fondului cauzei. Prin urmare, rezultă că excepția de neconstituționalitate având ca obiect prevederile art. 281 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală nu are incidență în cauză, în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea urmând să respingă excepția de neconstituționalitate, ca inadmisibilă.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dănuț Tedi Dumitrache în Dosarul nr. 2.262/740/2015 al Judecătoriei Alexandria.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Alexandria și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 1 noiembrie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 653

din 8 noiembrie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32
din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Simina Popescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, excepție ridicată de Petru Pavel Nicorescu și Marinela Carmen Nicorescu în Dosarul nr. 2.730/208/2015 al Judecătoriei Caransebeș și care formează obiectul Dosarului nr. 11D/2016 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 10 decembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 2.730/208/2015, **Judecătoria Caransebeș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Petru Pavel Nicorescu și Marinela Carmen Nicorescu într-o cauză având ca obiect plângerea împotriva încheierii de carte funciară.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece acordă Oficiului de Cadastru și Publicitate Imobiliară (O.C.P.I.) posibilitatea de a dispune în mod arbitrar modificarea evidențelor privind înscrierea dreptului de proprietate imobiliară, cu posibilitatea modificării unilaterale și necenzurabile în fața unei instanțe judecătorești, a descrierii și identificării imobilelor. Contrar art. 16 alin. (2) din Constituție, legiuitorul a ridicat O.C.P.I. mai presus de lege când a statuat că acesta nu se citează nici în situația plângerilor împotriva încheierilor de carte funciară emise din oficiu, situație în care practic nu mai există un alt părât. În condițiile în care încheierea de carte funciară atacată cu plângere a fost dată din oficiu de O.C.P.I. și în cartea funciară nu mai există înscrise alte persoane

în contradictoriu cu care să se poată judeca, iar art. 32 din Legea nr. 7/1996 prevede că O.C.P.I. nu poate fi citat, este în afara oricărei discuții faptul că reclamantii nu pot sta în judecată, în dubla calitate de reclamant și de părât. Prin urmare, autorii apreciază că instituția plângerii împotriva încheierii de carte funciară are un caracter pur formal și lipsit atât de utilitate, cât și de finalitate.

6. **Judecătoria Caransebeș** apreciază că soluționarea excepției de neconstituționalitate este utilă cauzei cu care a fost investită, însă, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „*Sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde (...) opinia instanței asupra excepției*”, această autoritate publică nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 din Legea nr. 7/1996 este neîntemeiată, sens în care invocă Decizia nr. 72 din 15 octombrie 2007, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție, soluționând un recurs în interesul legii, a statuat că Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară nu are calitate procesuală pasivă în cauzele ce au ca obiect plângerile privind cartea funciară întemeiate pe dispozițiile art. 50 din Legea nr. 7/1996, adică cele referitoare la căile de atac împotriva încheierilor date cu privire la cererile de înscriere în cartea funciară, întrucât instanța nu trebuie să stabilească existența sau inexistența unui drept al Oficiului de Cadastru și Publicitate Imobiliară, ci doar legalitatea și temeinicia încheierii date în cauză; acesta nu poate fi citat ca parte în proces, singurele persoane susceptibile să aibă calitate procesuală fiind cele prevăzute în dispozițiile art. 50 alin. (1) din Legea nr. 7/1996, respectiv persoanele interesate potrivit mențiunilor din cartea funciară. Contrar celor susținute de autorii excepției, prevederile cuprinse în Legea nr. 7/1996 oferă posibilitatea celui interesat de a formula cerere de reexaminare a încheierii de admitere sau de respingere a înscrierii în cartea funciară, ce se soluționează de registratorul-șef, iar împotriva încheierii registratorului-șef se poate formula plângere la judecătoria în a cărei rază teritorială se află imobilul, fiind astfel respectate exigențele stabilite de art. 21 și art. 124 din Constituție. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate formulată în raport cu art. 16 alin. (2) din Constituție precizează că prevederile art. 32 din Legea nr. 7/1996 se aplică în mod egal, fără privilegii și discriminări, în toate procesele având ca obiect soluționarea plângerii împotriva încheierii de carte funciară, a acțiunii în justificare tabulară, în rectificare, precum și prestație tabulară.

9. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile art. 32 din Legea nr. 7/1996 sunt constituționale. Invocă Decizia nr. 72 din 15 octombrie 2007, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție, admitând recursul în interesul legii, a hotărât că, în cauzele ce au ca obiect plângerile privind cartea funciară, întemeiate pe dispozițiile art. 50 din Legea nr. 7/1996, O.C.P.I. nu are calitate procesuală pasivă. Ulterior, această soluție s-a concretizat într-un text de lege, și anume art. 1 pct. 30 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 prin care s-a introdus art. 50¹ în Legea nr. 7/1996. Prevederile legale criticate dau expresie caracterului necontencios al procedurii de înscriere în cartea funciară reglementate de Legea nr. 7/1996 și nu creează discriminări între persoanele care se adresează O.C.P.I. Legiuitorul a asigurat cadrul legal ce permite aplicarea unui tratament egal tuturor persoanelor fizice aflate în situații juridice similare, în cazul de față părților implicate în soluționarea plângerii împotriva încheierii de carte funciară, a acțiunii în justificare tabulară, în rectificare, precum și prestație tabulară. Nerecunoașterea calității procesuale pasive a oficiului teritorial în soluționarea cererilor menționate nu este de natură să afecteze constituționalitatea textelor respective. Mai arată că textul de lege criticat reprezintă o normă specială, ce derogă de la prevederile generale. În plus, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție, stabilirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură. Sub acest aspect, principiul liberului acces la justiție presupune posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a le utiliza, în formele și în modalitățile instituite de lege. Ca atare, apreciază că specificul domeniului supus reglementării a impus adoptarea unor soluții diferite față de cele din dreptul comun, iar acest fapt nu relevă aspecte de neconstituționalitate, fiind în deplină concordanță cu prevederile art. 129 din Constituție. Celelalte critici de neconstituționalitate apar ca fiind neîntemeiate, cu atât mai mult cu cât stabilirea conținutului și a limitelor dreptului de proprietate constituie atributul exclusiv al legiuitorului, care este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principală conferită de Constituție.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 32 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 720 din 24 septembrie 2015, având următorul cuprins: „*Soluționarea plângerii împotriva încheierii de*

carte funciară, a acțiunii în justificare tabulară, în rectificare, precum și prestație tabulară se face fără citarea oficiului teritorial.”

13. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 16 alin. (2) din Constituție privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind accesul liber la justiție, art. 44 privind dreptul de proprietate privată și art. 124 alin. (2) privind unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției.

14. Examinând criticile de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 32 din Legea nr. 7/1996 au mai fost supuse controlului de constituționalitate, iar prin Decizia nr. 73 din 23 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 12 mai 2016, și Decizia nr. 252 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 605 din 9 august 2016, instanța de contencios constituțional a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate cu acest obiect. Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că textul de lege criticat a fost introdus în Legea nr. 7/1996 în anul 2010, după ce în 2007, ca urmare a interpretărilor divergente existente în jurisprudența instanțelor judecătorești în ce privește calitatea procesuală pasivă a Oficiului de Cadastru și Publicitate Imobiliară în cauzele ce au ca obiect plângerile împotriva încheierilor de carte funciară, Înalta Curte de Casație și Justiție a soluționat un recurs în interesul legii introdus în scopul stabilirii unei soluții unitare la această problemă. Astfel, prin Decizia nr. LXXII din 15 octombrie 2007, Înalta Curte a statuat că Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară nu are calitate procesuală pasivă în cauzele ce au ca obiect plângerile privind cartea funciară întemeiate pe dispozițiile art. 50 din Legea nr. 7/1996, adică cele referitoare la căile de atac împotriva încheierilor date cu privire la cererile de înscriere în cartea funciară. Prin decizia menționată, Înalta Curte de Casație și Justiție a confirmat soluția acelor instanțe judecătorești care au apreciat că, din moment ce în cauzele care au ca obiect plângeri formulate împotriva încheierilor de carte funciară instanța nu trebuie să stabilească existența sau inexistența unui drept al Oficiului de Cadastru și Publicitate Imobiliară, ci doar legalitatea și temeinicia încheierii date în cauză, acesta nu poate fi citat ca parte în proces, singurele persoane susceptibile să aibă calitate procesuală fiind cele interesate potrivit mențiunilor din cartea funciară.

15. Ulterior, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 64/2010 privind modificarea și completarea Legii cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996 a fost introdus art. 50¹, care, după republicarea Legii nr. 7/1996, a devenit art. 32, criticat și în cauza de față.

16. Curtea a reținut că, potrivit art. 29 din Legea nr. 7/1996, registratorul este învestit cu competența de a verifica îndeplinirea unor condiții limitativ enumerate, referitoare la: respectarea condițiilor de formă prevăzute de lege pentru încheierea înscrisului; corectitudinea numelui sau denumirii părților și menționarea codului numeric personal sau, după caz, a numărului de identificare fiscală, codului de înregistrare fiscală ori codului unic de înregistrare; individualizarea imobilului printr-un număr de carte funciară și a unui număr cadastral sau topografic, după caz; existența unei traduceri legalizate, dacă actul nu este întocmit în limba română; existența, după caz, a unei copii a extrasului de carte funciară pentru autentificare, a extrasului de carte funciară pentru informare sau a certificatului de sarcini ce a stat la baza întocmirii actului; existența dovezii

achitării tarifului de publicitate imobiliară; îndeplinirea altor prevederi legale stabilite prin legi speciale, a căror verificare se află în competența registratorului.

17. Din această enumerare rezultă că este vorba despre verificarea unor informații cu caracter obiectiv, care presupune activități de confruntare a actelor depuse de solicitant cu exigențe legale clare, explicite și a căror neîndeplinire apare cu ușurință ca evidentă. Așadar, registratorul nu efectuează o analiză internă, subiectivă a cererii, ci se limitează la a cerceta dacă este întrunit un anumit set de condiții, strict și inechivoc prevăzute de lege.

18. Potrivit art. 30 din Legea nr. 7/1996, dacă registratorul constată că actele depuse în justificarea cererii de înscriere în cartea funciară, precum și aceasta din urmă nu întrunesc condițiile de formă cerute de lege pentru validitatea acestora, va respinge cererea printr-o încheiere motivată. Aceeași soluție va pronunța și în cazul în care se solicită înscrierea unui act juridic a cărui nulitate absolută este prevăzută în mod expres de lege sau când nu sunt îndeplinite anumite condiții speciale prevăzute de reglementările în vigoare.

19. Persoanele interesate sau notarul public pot formula cerere de reexaminare a încheierii de admitere sau de respingere, care se soluționează prin încheiere de către registratorul-șef din cadrul oficiului teritorial în raza căruia este situat imobilul. Împotriva încheierii registratorului-șef, aceleași subiecte de drept pot formula plângere, care va fi soluționată de judecătoria în a cărei rază de competență teritorială se află imobilul.

20. Curtea a mai reținut că activitatea oficiilor de cadastru se rezumă la verificarea unor cerințe obiective, rolul acestora fiind de a conferi operațiunii juridice încheiate de părțile raportului juridic generator de drepturi sau obligații susceptibile de a fi înscrise în cărțile funciare un anumit formalism, de natură să consolideze opozabilitatea acestuia față de terți.

21. Referitor la invocarea dispozițiilor art. 44 din Constituție, Curtea a reținut, în acord cu jurisprudența sa, că, deși înscrierea în cartea funciară are, potrivit art. 885 alin. (1) și (2) din Codul civil, caracter constitutiv de drepturi, acest efect este, totuși, consecința actului juridic încheiat de părți, oficiul de cadastru nefiind parte în acest raport juridic. Ca atare, nu față de acesta

ar urma să se stabilească un drept potrivit cu prilejul soluționării de către instanță a plângerii împotriva încheierii de carte funciară, ci numai împotriva persoanei care a fost anterior înscrisă ca titular al dreptului de proprietate. Prin urmare, cadrul procesual în care instanța va soluționa plângerea este configurat de coordonatele raportului de drept material dintre părțile actului juridic, instituția care administrează cartea funciară fiind exterioară acestuia. De altfel, potrivit art. 893 lit. a) din Codul civil, înscrierea unui drept real se poate efectua numai împotriva aceluia care; la înregistrarea cererii, este înscris ca titular al dreptului asupra căruia urmează să fie făcută înscrierea.

22. Având în vedere cele arătate, Curtea a constatat că nu există o poziție privilegiată a oficiilor de cadastru, ca urmare a lipsei calității lor procesuale pasive în procesele având ca obiect plângerile împotriva încheierilor de carte funciară. Principiul constituțional al egalității este aplicabil în situații identice sau similare, în situații juridice obiectiv diferite tratamentul este chiar necesar să fie diferit. Or, oficiile de cadastru nu pot fi puse, sub aspect procesual, pe poziție de egalitate cu părțile din procesele respective.

23. Curtea a mai constatat că nu poate fi reținută nici critica potrivit căreia oficiile de cadastru și publicitate imobiliară ar fi exonerate de răspundere față de proprietarii imobilelor ce fac obiectul cadastrului și cărții funciare, deși prin atribuțiile lor administrative pot comite abuzuri. În acest sens, Curtea a observat că art. 915 din Codul civil reglementează răspunderea solidară a oficiului teritorial de cadastru și publicitate imobiliară de la locul situării imobilului și a persoanei răspunzătoare de prejudiciul cauzat prin efectuarea de înscrieri inexacte în cartea funciară sau prin eliberarea de extrase de carte funciară cu omisiuni sau mențiuni greșite, într-o asemenea situație, persoana prejudiciată se poate îndrepta atât împotriva funcționarului public vinovat de producerea prejudiciului, cât și împotriva oficiului teritorial de cadastru și publicitate imobiliară, dacă sunt întrunite condițiile răspunderii civile delictuale.

24. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât considerentele, cât și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Petru Pavel Nicorescu și Marinela Carmen Nicorescu în Dosarul nr. 2.730/208/2015 al Judecătoriei Caransebeș și constată că prevederile art. 32 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Caransebeș și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 8 noiembrie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Simina Popescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 654

din 8 noiembrie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Simina Popescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, excepție ridicată de Vasile Băle în Dosarul nr. 1.411/83/2015 al Tribunalului Satu Mare — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 20D/2016 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care pune concluzii de respingere, ca nefundată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 18 noiembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.411/83/2015, **Tribunalul Satu Mare — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Vasile Băle într-o cauză având ca obiect cererea de anulare a ordinului prefectului prin care s-a constatat încetarea de drept a mandatului de primar.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține, în esență, că modul de formulare a prevederilor art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004 și, prin urmare, interpretarea care poate fi dată acestuia de instanțele judecătorești sunt contrare dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție, referitoare la previzibilitatea legii. Astfel, sintagma „pedeapsă privativă de libertate” din cuprinsul textului de lege criticat nu conferă destinatarilor normei posibilitatea de a-și adapta conduita, de a se conforma dispoziției ei, deoarece creează confuzii între instituția individualizării pedepsei și cea a individualizării modului de executare a pedepsei. Invocând reglementări din Codul penal din 1969 în materia executării pedepselor privative de libertate și aspecte din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului privind criteriile de calitate a legilor, se susține că sintagma enunțată anterior nu permite destinatarilor normei să înțeleagă dacă se referă la o pedeapsă executată în penitenciar sau dacă vizează și pedepsele a căror executare a fost suspendată.

6. **Tribunalul Satu Mare — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal**, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, potrivit căroră „Sesizarea Curții

Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde (...) opinia instanței asupra excepției [...]”, nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004 sunt constituționale, iar excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, este inadmisibilă. Precizează că Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 18 din 8 iunie 2015, a reținut că, în cazul art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004, „legea face referire numai la tipul de pedeapsă aplicată, respectiv privativă de libertate, fără a distinge în funcție de modul de individualizare a executării pedepsei privative de libertate aplicate.” Prin urmare, constată că motivul invocat de autorul excepției nu vizează, în realitate, neconstituționalitatea dispozițiilor legale criticate, ci modul lor de interpretare și aplicare, ceea ce este de competența instanțelor judecătorești, iar nu a Curții Constituționale.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 912 din 7 octombrie 2004, modificate prin Legea nr. 58/2009 pentru modificarea art. 15 din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 227 din 7 aprilie 2009, având următorul cuprins: „Calitatea de primar și, respectiv, de președinte al consiliului județean încetează, de drept, înainte de expirarea duratei normale a mandatului în următoarele cazuri: [...] e) condamnarea, prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, la o pedeapsă privativă de libertate”.

12. În opinia autorului excepției, textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali au mai format obiect al controlului de constituționalitate, iar prin mai multe decizii, spre exemplu, Decizia nr. 647 din 13 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 935 din 17 decembrie 2015, Decizia nr. 393 din 14 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial

al României, Partea I, nr. 749 din 26 septembrie 2016, și Decizia nr. 544 din 12 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 862 din 28 octombrie 2016, instanța de contencios constituțional a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate cu acest obiect.

14. Astfel, în jurisprudența sa, Curtea a precizat că dispozițiile art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004 au constituit obiectul analizei Înaltei Curți de Casație și Justiție, care, prin Decizia nr. 18 din 8 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 469 din 29 iunie 2015, a pronunțat o hotărâre prealabilă, prin care a dat o rezolvare de principiu cu privire la următoarea chestiune de drept: aplicabilitatea dispozițiilor art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004 în cazul condamnării, prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, la o pedeapsă privativă de libertate cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, cu aplicarea art. 81—82 din Legea nr. 15/1968 privind Codul penal al României, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Codul penal din 1969), respectiv cu executarea în alte condiții decât cele prevăzute de art. 57 alin. (1) din Codul penal din 1969. Prin această decizie, Înalta Curte de Casație și Justiție a arătat că dispozițiile art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004 fac referire numai la tipul de pedeapsă aplicată, respectiv privativă de libertate, fără a distinge în funcție de modul de individualizare a executării pedepsei aplicate. De asemenea, această instanță judecătorească a reținut că suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoarea este doar o măsură de individualizare judiciară a pedepsei, care nu schimbă caracterul privativ de libertate al pedepsei închisorii. Totodată, Înalta Curte de Casație și Justiție a considerat că, dacă legiuitorul ar fi intenționat ca încetarea de drept a mandatului primarului să opereze doar în cazul condamnării cu executare la o pedeapsă privativă de libertate, ar fi prevăzut în mod expres această ipoteză. În concluzie, Curtea Constituțională a reținut că dispozițiile art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004 vizează pedeapsa aplicată, iar nu modul de executare a acesteia.

15. Având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele statuate prin deciziile menționate mai sus își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

16. De asemenea, Curtea precizează că, prin Decizia sa nr. 536 din 6 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 730 din 21 septembrie 2016, soluționând obiecția de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali,

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Vasile Bâle în Dosarul nr. 1.411/83/2015 al Tribunalului Satu Mare — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 15 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Satu Mare — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 8 noiembrie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

instanța de contencios constituțional a constatat neconstituționalitatea prevederilor legale referitoare la încetarea de drept a calității de consilier local, de consilier județean, de primar sau de președinte al consiliului județean, în cazul condamnării prin hotărâre judecătorească definitivă, la o pedeapsă privativă de libertate cu executare. Cu privire la instituția încetării de drept a mandatului aleșilor locali în cazul unei condamnări penale, Curtea a constatat că valoarea socială protejată este integritatea persoanei care deține mandatul și exercită demnitatea publică pentru care a fost aleasă și pentru care i-a fost acordată încrederea de către alegători. Constatarea ilicitului penal printr-o hotărâre judecătorească definitivă înlătură prezumția de nevinovăție a persoanei acuzate și plasează prin ea însăși alesul local în afara cadrului legal de exercitare a funcției. De aceea, condamnarea în sine este cea care determină pierderea integrității, element fundamental al mandatului electiv fără de care persoana care ocupă respectiva demnitate publică nu mai are legitimitatea de a-și continua activitatea. Modalitatea de executare a pedepsei aplicate de către instanța judecătorească nu este decât un mijloc de individualizare a executării pedepsei, care, deși are un impact direct, negativ asupra activității alesului local dacă pedeapsa trebuie executată în regim de detenție, întrucât este doar o consecință a condamnării, vizează indirect valoarea protejată, respectiv integritatea persoanei care deține mandatul. Condamnarea este cea care determină schimbarea situației juridice a persoanei care exercită demnitatea publică și o descalifică pe aceasta din punct de vedere legal și moral pentru ocuparea funcției pentru care a fost aleasă. Prezumțiile de nevinovăție, de bună-credință și de loialitate a acesteia au fost desființate ca efect al hotărârii definitive de condamnare, astfel încât, indiferent de modul de executare al pedepsei, unei astfel de persoane nu i se mai poate încredința de către stat exercițiul autorității publice, întrucât, prin condamnarea penală, persoana care ocupă demnitatea publică pierde legitimitatea și încetează de a mai fi în acord cu interesele generale ale comunității care i-a încredințat mandatul.

17. În aceste condiții, Curtea reține că prevederile de lege criticate conțin norme suficient de clare, precise și previzibile, care permit destinatarilor acestora să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. Pe cale de consecință, criticile de neconstituționalitate privind imprecizia normei supuse controlului de constituționalitate nu pot fi reținute. Prin urmare, Curtea constată că dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție nu sunt încălcate.

Magistrat-asistent,
Simina Popescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 656

din 8 noiembrie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (3)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003 privind procedura aprobării tacite

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Simina Popescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003 privind procedura aprobării tacite, excepție ridicată de Societatea Comercială „Rompit Impex” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 36.063/3/2014 al Tribunalului București — Secția a II-a (fosta Secție a IX-a) contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 65D/2016 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal răspunde partea Primăria Municipiului București, prin avocat Mădălina Trușcă, din cadrul Baroului București, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că, la dosar, autoarea excepției a comunicat note scrise prin care susține admiterea criticilor de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentatului părții prezente, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, sens în care face referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie și arată că nu există elemente de noutate care să justifice reconsiderarea acesteia. Depune note scrise.

5. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale referitoare la prevederile art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

6. Prin Încheierea din 12 noiembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 36.063/3/2014, **Tribunalul București — Secția a II-a (fosta Secție a IX-a) contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003 privind procedura aprobării tacite.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Rompit Impex” — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect constatarea aprobării tacite.

7. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că prevederile art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003 sunt neconstituționale, având în vedere lipsa celui de al doilea grad de jurisdicție și imposibilitatea părților de a beneficia de garanția controlului unei „instanțe superioare cu caracter colegial”. Unicul

grad de jurisdicție prevăzut de normele legale criticate instituie o îngrădire a dreptului părților de a avea acces liber la justiție și de a beneficia de un proces echitabil și conduce la o negare a imparțialității și egalității în fața justiției. De asemenea, se susține încălcarea dispozițiilor art. 129 din Constituție, de vreme ce sintagma „în condițiile legii”, din cuprinsul normei fundamentale evocate, nu poate fi interpretată ca o negare a ceea ce Constituția menționează, adică posibilitatea de a exercita căile de atac. Posibilitatea exercitării căilor de atac determină în mod direct proporțional restrângerea erorilor de judecată. Având în vedere încălcarea dispozițiilor constituționale, confirmată de jurisprudența recentă și divergentă a instanțelor judecătorești, rezultă necesitatea introducerii celui de-al doilea grad de jurisdicție în baza prezumției că instanța de control judiciar, fiind o „instanță colegială”, va judeca corect în temeiul dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 27/2003.

8. **Tribunalul București — Secția a II-a (fosta Secție a IX-a) contencios administrativ și fiscal** apreciază că prevederile de lege criticate nu sunt în dezacord cu dispozițiile din Legea fundamentală care promovează accesul la justiție, fără a condiționa acest aspect de existența mai multor grade de jurisdicție.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, menționează, mai întâi, că procedura aprobării tacite are ca scop îmbunătățirea mediului de afaceri în România prin înlăturarea barierei administrative, responsabilizarea autorităților administrației publice în vederea respectării termenelor stabilite de lege pentru emiterea autorizațiilor și promovarea calității serviciilor publice prin simplificarea procedurilor administrative. Reglementarea menționată a avut ca model proceduri similare din alte state europene, precum și Recomandarea CE nr. 97/344 din 22 aprilie 1997 pentru îmbunătățirea mediului de afaceri și simplificarea procedurilor pentru noile afaceri, în considerarea faptului că procedura aprobării tacite este privită ca o „bună practică” în relația dintre administrația publică și mediul de afaceri. Prevederea legală supusă controlului de constituționalitate nu încalcă normele constituționale care consacră accesul liber la justiție și nici art. 6 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, acest ultim text convențional nu impune un anumit număr al gradelor de jurisdicție sau un anumit număr al căilor de atac (Decizia nr. 288 din 3 iulie 2003). Accesul liber la justiție nu presupune și accesul la toate mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția, iar instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor ordinare și extraordinare de atac, este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate stabili, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură (Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994). În plus, posibilitatea oricărei persoane interesate de a se adresa instanței de judecată competente potrivit legii pentru apărarea drepturilor și intereselor sale legitime reprezintă consacrarea principiului

constituțional al liberului acces la justiție, instanța judecătorească având numai posibilitatea constatării îndeplinirii sau neîndeplinirii cerințelor stabilite de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile reprezentantului părții prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003 privind procedura aprobării tacite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 25 aprilie 2003, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 486/2003 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 27/2003 privind procedura aprobării tacite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 22 noiembrie 2003, care au următorul cuprins: „*Hotărârile se redactează în termen de 10 zile de la pronunțare și sunt irevocabile*”.

14. Curtea reține că, potrivit dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, „*De la data intrării în vigoare a Codului de procedură civilă, referirile din cuprinsul actelor normative la hotărârea judecătorească «definitivă și irevocabilă» sau, după caz, «irevocabilă» se vor înțelege ca fiind făcute la hotărârea judecătorească «definitivă»*”.

15. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin prevederilor din Constituție cuprinse în art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 126 alin. (1) care statuează că „*Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*” și art. 126 alin. (5) teza a doua potrivit căreia „*Prin lege organică pot fi înființate instanțe specializate în anumite materii, cu posibilitatea participării, după caz, a unor persoane din afara magistraturii*”. Prin raportare la art. 20 din Constituție — *Dreptul internațional și dreptul intern*, sunt invocate, de asemenea, și dispozițiile art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

16. Examinând criticile de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003 au mai fost supuse controlului de constituționalitate exercitat prin prisma unor critici similare, iar, prin mai multe decizii, spre exemplu, Decizia nr. 251 din 10 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 622 din 18 iulie 2005, Decizia nr. 1.031 din 9 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 22 septembrie 2009, Decizia nr. 1.009 din 14 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 687 din 28 septembrie 2011, Decizia nr. 1.074 din 13 decembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2013, și Decizia nr. 531 din 5 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 681 din 2 septembrie 2016, Curtea Constituțională a respins excepțiile de neconstituționalitate cu acest obiect.

17. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că prevederea legală criticată, potrivit căreia hotărârile pronunțate de instanțele judecătorești în procedura aprobării tacite sunt definitive, nu încalcă prevederile Constituției și nici pe cele ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare, în principal, la dreptul de acces la justiție. Astfel, Curtea a reținut, pe de o parte, că Legea fundamentală nu cuprinde norme care să stabilească felul și numărul căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești, stabilind doar, în art. 129, că acestea se exercită „*în condițiile legii*”; pe de altă parte, astfel cum s-a stabilit în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale se referă la posibilitatea efectivă de a supune judecării unei instanțe naționale cazul violării unui drept consacrat de Convenție (Hotărârea din 26 octombrie 2000, pronunțată în Cauza *Kudla împotriva Poloniei*, paragraful 157) și, în consecință, „nu impune un anumit număr al gradelor de jurisdicție sau un anumit număr al căilor de atac” (Decizia Curții Constituționale nr. 288 din 3 iulie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 5 august 2003). Or, în cazul procedurii aprobării tacite, persoana care se consideră vătămată de o autoritate a administrației publice, prin neemiterea unei autorizații prevăzute de art. 3 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003, se poate adresa unei instanțe judecătorești pentru soluționarea plângerii sale, fiind astfel îndeplinite fără echivoc cerințele impuse de art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

18. Totodată, Curtea a statuat de principiu, în jurisprudența sa, că accesul la justiție nu presupune și accesul la toate mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția, iar instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor ordinare sau extraordinare de atac, este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate stabili, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură. Astfel, accesul liber la justiție nu înseamnă accesul la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac (în acest sens, a se vedea Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994).

19. Prin Decizia nr. 1.074 din 13 decembrie 2012, precitată, Curtea a subliniat faptul că această concluzie, a constituționalității art. 11 alin. (3) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003 față de criticile formulate, nu intră în contradicție nici cu jurisprudența prin care instanța constituțională a constatat neconstituționalitatea eliminării controlului judecătorec al hotărârii pronunțate de judecătoria în materia contravențiilor la regimul circulației pe drumurile publice, care reprezintă „*acuzatii în materie penală*” în sensul art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (Decizia nr. 500 din 15 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 18 iulie 2012), nici cu cea prin care aceeași instanță constituțională a reținut că eliminarea oricărei căi de atac împotriva hotărârilor pronunțate asupra fondului de către judecătorii în cauze al căror obiect îl constituie obligarea la plata unei sume de bani de până la 2.000 lei inclusiv instituie în mod nejustificat un tratament juridic diferit în privința exercitării căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești pronunțate asupra fondului cauzei, pentru aceleași categorii de litigii, și anume cererile privind creanțe având ca obiect plata unei sume de bani (Decizia nr. 967 din 20 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 18 decembrie 2012).

20. În plus, Curtea a mai reținut, prin Decizia nr. 531 din 5 iulie 2016, că procedura de judecată prevăzută de ordonanța de urgență criticată pentru constatarea aprobării tacite este una

specială, ce derogă de la procedura specifică contenciosului administrativ, derogatorie, la rândul său, de la normele dreptului comun, respectiv Codul de procedură civilă. În acest sens, Curtea a observat că Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, prevede, la art. 20, recursul, drept cale de atac împotriva hotărârii judecătorești pronunțate în primă instanță. Examinând dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 27/2003, atât cele care precizează scopul actului normativ, cât și cele de natură procedurală, Curtea a reținut că această ordonanță de urgență urmărește să soluționeze cu celeritate acele situații ce nu și-au găsit rezolvarea în conformitate cu prevederile actelor normative ce reglementează tipologia autorizațiilor la care se poate aplica procedura aprobării tacite. Așadar, în scopul soluționării cu celeritate și al simplificării procedurilor administrative în atare situații (când reclamantul a parcurs și a respectat procedurile și termenele administrative prevăzute de lege), legiuitorul a prevăzut termene scurte de soluționare a cererii de constatare a aprobării tacite (30 de zile) sau de redactare a hotărârii (10 zile), a reglementat posibilitatea accesului direct la instanță, pentru obținerea documentului oficial prin care se permite desfășurarea activității, prestarea serviciului sau exercitarea profesiei, prin art. 7 alin. (2) și a înlăturat, de asemenea, posibilitatea exercitării vreunei căi de atac, prin art. 11 alin. (3) teza a doua din ordonanța de urgență menționată. Scopul special al actului normativ criticat justifică, prin urmare, și condițiile de procedură speciale, specifice constatării aprobării tacite.

21. Totodată, Curtea a constatat că soluția legislativă consacrată prin textul de lege criticat este determinată și de tipul de acțiune promovată la instanță, acesta fiind în constatarea, și nu în realizarea unui drept. Astfel, acțiunea în constatare urmărește, în cazul de față, constatarea existenței unui drept subiectiv al reclamantului față de pârât. De aceea, soluțiile pe care le poate pronunța instanța judecătorească sunt, și acestea, prevăzute în cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 27/2003, la art. 11 alin. (1) și (2), astfel: „(1) Dacă instanța constată existența răspunsului autorității administrației publice sau, după caz, a notificării transmise potrivit art. 6 alin. (4), purtând data poștei de la locul de expediere a corespondenței sau data la care solicitantul a luat cunoștință de răspuns, anterioare expirării termenului legal pentru emiterea autorizației, respinge cererea reclamantului.

(2) În cazul în care instanța constată îndeplinirea condițiilor prevăzute de prezenta ordonanță de urgență privind aprobarea

tacită, pronunță o hotărâre prin care obligă autoritatea administrației publice să elibereze documentul oficial prin care se permite solicitantului să desfășoare o anumită activitate, să presteze un serviciu sau să exercite o profesie”.

22. Soluționarea acțiunii în constatare a aprobării tacite se face pe baza documentelor depuse de părți, respectiv: din partea reclamantului, copia cererii de autorizare purtând numărul și data înregistrării la autoritatea administrației publice pârâte, iar din partea pârâtului, răspunsul sau notificarea adresate solicitantului autorizației, în termenele prevăzute de lege. Confruntând aceste documente cu normele legale incidente, instanța de judecată constată o situație de drept, adică dacă au fost sau nu respectate termenele în care autoritatea publică avea obligația să răspundă reclamantului, fără a administra, ca în cazul altor tipuri de acțiuni judecătorești, un alt fel de probatoriu, deci fără a se pronunța asupra unei situații de fapt. Astfel, instanța va respinge cererea, dacă în cauză constată că autoritatea publică și-a îndeplinit, în termenul legal, obligația de a-i răspunde sau a-l notifica pe solicitantul autorizației; în caz contrar, când aceste termene sunt depășite sau nu există niciun fel de răspuns sau notificare a autorității publice pârâte, instanța judecătorească va admite cererea și va obliga autoritatea să emită documentul oficial solicitat.

23. Potrivit art. 9 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2003, instanța competentă a soluționa această acțiune în constatare este tribunalul — secția de contencios administrativ. O eventuală cale de atac ar fi fost de competența curții de apel, care, reluând soluționarea pe fond a cauzei, nu ar fi făcut nimic altceva în plus față de prima instanță decât să confrunte, încă o dată, aceleași documente depuse de părți, ajungând la una dintre soluțiile prevăzute de art. 11 alin. (1) și (2) din ordonanță. Or, un asemenea demers ar fi contrar însuși scopului Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 27/2003, acela de a soluționa cu celeritate cauza, finalitatea urmărită de reclamant fiind emiterea și, respectiv, obținerea actului administrativ vizat. Pe de altă parte, Curtea a mai reținut că, dacă în situația analizată este pe deplin justificată lipsa căii ordinare de atac, persoana interesată poate apela la căile extraordinare de atac, în condițiile prevăzute de lege.

24. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât considerentele, cât și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Comercială „Rompit Impex” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 36.063/3/2014 al Tribunalului București — Secția a II-a (fosta Secție a IX-a) contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență Guvernului nr. 27/2003 privind procedura aprobării tacite sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a II-a (fosta Secție a IX-a) contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 8 noiembrie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Simina Popescu

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

privind lansarea în cadrul Ministerului pentru Mediul de Afaceri, Comerț și Antreprenoriat a Programului de susținere a internaționalizării operatorilor economici români, cu finanțare de la bugetul de stat, pentru perioada 2017—2020

În scopul creării unui cadru favorabil pentru valorificarea posibilităților actuale de dezvoltare economică a României și al stimulării mediului de afaceri și luând în considerare situația economică ce impune luarea unor măsuri urgente care să vizeze producătorii autohtoni în cadrul unui program de interes public necesar a fi introdus în Legea bugetului de stat pe anul 2017, prin care să se finanțeze anumite tipuri de activități în vederea internaționalizării operatorilor economici români, și crearea unor noi instrumente de promovare individuală a acestora; pentru dezvoltarea de noi politici publice necesare relansării economice, reducerii șomajului prin crearea de noi locuri de muncă; pentru promovarea produselor și serviciilor întreprinderilor mici și mijlocii pe piețele externe, stimularea comunicării și a parteneriatului în afaceri, pregătirea întreprinzătorilor în domeniul tehnicilor de promovare a produselor și serviciilor pe noi piețe,

ținând cont de cele mai sus menționate și având în vedere timpul necesar companiilor românești de a-și pregăti strategia de promovare și un plan de afaceri adecvat pentru maximizarea rezultatelor și a aportului la creșterea economică de peste 3%, prognozată pentru anul 2017, este oportună aprobarea în regim de urgență a Programului de susținere a internaționalizării operatorilor economici români.

Această reglementare nu ar putea fi amânată întrucât ar genera consecințe negative deosebite atât asupra dezvoltării de politici publice necesare relansării economice, reducerii șomajului prin crearea de noi locuri de muncă, cât și în ceea ce privește maximizarea rezultatelor la export și a aportului la creșterea economică de peste 3%, prognozată pentru anul 2017.

În temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. 1 — În cadrul Ministerului pentru Mediul de Afaceri, Comerț și Antreprenoriat se lansează Programul de susținere a internaționalizării operatorilor economici români, cu finanțare de la bugetul de stat, denumit în continuare *Programul*, pentru perioada 2017—2020.

Art. 2. — (1) Suma de la bugetul de stat pentru susținerea internaționalizării operatorilor economici români se va aproba distinct în bugetul anual al Ministerului pentru Mediul de Afaceri, Comerț și Antreprenoriat.

(2) Suma aprobată cu această destinație în bugetul Ministerului pentru Mediul de Afaceri, Comerț și Antreprenoriat nu va putea fi redistribuită în vederea utilizării la alte capitole de cheltuieli.

Art. 3. — Prin Program se finanțează, prin alocație financiară nerambursabilă, următoarele tipuri de activități în vederea internaționalizării operatorilor economici români: participări individuale la târguri și expoziții internaționale organizate în străinătate, cu stand propriu; participări individuale la misiuni economice organizate în străinătate; crearea identității vizuale a unui operator economic român (marcă, siglă, slogan); realizarea unui site pe internet/aplicație pentru mobil, pentru prezentarea activității solicitantului și a produselor promovate, în limba română și cel puțin într-o limbă de circulație internațională; participări la cursuri de pregătire, în țară și/sau în străinătate, în domeniul tehnicilor de promovare a produselor/serviciilor pe noi piețe; documentare de piață și alte tipuri de activități de promovare și susținere a internaționalizării.

Art. 4. — (1) Sumele necesare pentru implementarea Programului se vor asigura anual, cu încadrarea în prevederile bugetare aprobate cu această destinație în bugetul Ministerului pentru Mediul de Afaceri, Comerț și Antreprenoriat.

(2) Bugetul alocat Programului pentru anul 2017 se constituie prin alocarea unei sume din bugetul Ministerului pentru Mediul de Afaceri, Comerț și Antreprenoriat, capitolul 80.01 „Acțiuni generale, economice și de muncă”, titlul „Subvenții” în valoare de 40.000.000 lei.

(3) Alocația financiară nerambursabilă este în cuantum de maximum 50 mii lei/beneficiar, reprezentând maximum 90% din valoarea cheltuielilor eligibile, pentru un număr maxim de 500 de beneficiari anual, care îndeplinesc condițiile de eligibilitate prevăzute în prezenta ordonanță de urgență și respectă prevederile normelor de implementare ce vor fi aprobate prin hotărâre a Guvernului.

(4) În cadrul acestui program, fiecare beneficiar poate obține pe parcursul unui an o alocație financiară nerambursabilă totală de maximum 50.000 lei.

Art. 5. — Pentru încadrarea în Program, beneficiarul trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții:

a) este înregistrat, potrivit Legii societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Legii nr. 1/2005 privind organizarea și funcționarea cooperăției, republicată, și își desfășoară activitatea în România;

b) se încadrează în categoria întreprinderilor mici și mijlocii, în condițiile Legii nr. 346/2004 privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii, cu modificările și completările ulterioare;

c) nu înregistrează debite la bugetul de stat, respectiv la bugetele locale, atât pentru sediul social, cât și pentru toate punctele de lucru, la data depunerii cererii de înscriere. Solicitanții care au datorii eşalonate nu sunt eligibili pentru a accesa Programul;

d) nu a fost subiectul unei decizii de recuperare a unui ajutor de stat sau *de minimis* sau, în cazul în care a făcut obiectul unei astfel de decizii, aceasta a fost deja executată și creanța integral recuperată, cu penalitățile aferente;

e) nu se află în procedura de executare silită, închidere operațională, dizolvare, reorganizare judiciară, lichidare, insolvență colectivă, insolvență, faliment sau suspendare temporară a activității și nu îndeplinește criteriile prevăzute de lege pentru a fi supus unei proceduri de insolvență colectivă la cererea creditorilor lui;

f) nu este considerat în dificultate în sensul liniilor directoare ale Comisiei Europene;

g) produsele/serviciile corespund cu profilul acțiunii la care se solicită participarea;

h) produsele sunt fabricate în România;

i) nu beneficiază de finanțare de la alți furnizori *de minimis* pentru acoperirea acelorași categorii de cheltuieli eligibile;

j) nu folosește ajutorul pentru achiziționarea de vehicule de transport rutier de mărfuri.

Art. 6. — (1) Prin Program se instituie o schemă de ajutor *de minimis*. Acordarea ajutoarelor *de minimis* în cadrul Programului se va face cu respectarea criteriilor privind ajutorul *de minimis* prevăzute de Regulamentul (UE) nr. 1.407/2013 al Comisiei din 18 decembrie 2013 privind aplicarea articolelor 107 și 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ajutoarelor *de minimis*, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 352 din data de 24 decembrie 2013, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Ministerul pentru Mediul de Afaceri, Comerț și Antreprenariat are obligația de a monitoriza, raporta și controla aplicarea prezentei ordonanțe de urgență.

(3) Procedurile necesare inițierii unei noi scheme de ajutor *de minimis* prevăzute la art. 7 și 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2014 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 20/2015, cu modificările ulterioare, vor fi efectuate până la elaborarea și aprobarea hotărârii Guvernului prevăzute la art. 8.

Art. 7. — (1) Recuperarea ajutorului *de minimis* se realizează de către Ministerul pentru Mediul de Afaceri, Comerț și Antreprenariat, potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a

Guvernului nr. 77/2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 20/2015, cu modificările ulterioare, și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 142/2012, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Ajutorul *de minimis* care trebuie recuperat include și dobânda aferentă, datorată de la data plății ajutorului până la data recuperării acestuia. Rata dobânzii aplicabile este cea stabilită prin Regulamentul (CE) nr. 794/2004 al Comisiei din 21 aprilie 2004 de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 659/1999 al Consiliului de stabilire a normelor de aplicare a articolului 93 din Tratatul CE, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 140 din data de 30 aprilie 2004, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu respectarea prevederilor Regulamentului (UE) 2015/1.589 al Consiliului din 13 iulie 2015 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 248 din data de 24 septembrie 2015.

Art. 8. — În termen de maximum 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, Ministerul pentru Mediul de Afaceri, Comerț și Antreprenariat va elabora și va supune aprobării Guvernului normele metodologice de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență, ce vor fi aprobate prin hotărâre a Guvernului și vor cuprinde: modalitatea de accesare, sumele alocate fiecărei activități, modalitatea de acordare și decontare a alocației financiare nerambursabile, normele de implementare a schemei de ajutor *de minimis*.

PRIM-MINISTRU
SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:
Ministrul pentru mediul de afaceri,
comerț și antreprenariat,
Florin Nicolae Jianu
Ministrul finanțelor publice,
Viorel Ștefan

București, 25 ianuarie 2017.
Nr. 8.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

ORDIN

**privind aprobarea Planului de management
și a Regulamentului sitului Natura 2000 ROSCI0188 Parâng
și ale ariilor protejate de interes național 2.800 Miru Bora,
2.803 lezerul Latorița, 2.799 Căldarea Gâlcescu,
2.528 Cheile Jiețului și 2.498 Piatra Crinului**

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 110.768 din 21 iunie 2016 al Direcției biodiversitate,

ținând cont de Decizia etapei de încadrare nr. 582 din 28 decembrie 2015, Avizul Ministerului Culturii nr. 3.436 din 3 iunie 2016, Avizul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale nr. 91.267 din 10 iunie 2016, Avizul Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice nr. 56.368 din 15 iunie 2016, Procesul-verbal nr. 8 din 10 decembrie 2015 al Consiliului științific al Administrației sitului

ROSCI0188 Parâng și Procesul-verbal al Consiliului consultativ nr. 938 din 2 noiembrie 2015,

în temeiul prevederilor art. 21 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 38/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul mediului, apelor și pădurilor emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Planul de management al sitului Natura 2000 ROSCI0188 Parâng și al ariilor protejate de interes național 2.800 Miru Bora, 2.803 Iezerul Latorița, 2.799 Căldarea Gâlcescu, 2.528 Cheile Jiețului și 2.498 Piatra Crinului, prevăzut în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă Regulamentul sitului Natura 2000 ROSCI0188 Parâng și al ariilor protejate de interes național 2.800 Miru Bora, 2.803 Iezerul Latorița, 2.799 Căldarea Gâlcescu, 2.528 Cheile Jiețului și 2.498 Piatra Crinului, prevăzut în anexa nr. 2.

Art. 3. — Anexele 1 și 2*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,
Viorel Traian Lascu,
secretar de stat

București, 29 iunie 2016.
Nr. 1.218.

*) Anexele nr. 1 și 2 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 68 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A TREIA

DECIZIE în Cauza Marius Iorga împotriva României

(Cererea nr. 26.608/09)

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită la 20 ianuarie 2015 într-un comitet format din Luis López Guerra, președinte, Johannes Silvis, Valeriu Grițco, judecători, și Marialena Tsirlı, grefier adjunct de secție, având în vedere cererea menționată anterior, introdusă la 30 aprilie 2009, având în vedere declarația depusă de guvernul pârât la 16 ianuarie 2014, prin care solicita Curții scoaterea cauzei de pe rol, precum și răspunsul reclamantului la această declarație, după ce a deliberat în acest sens, pronunță următoarea decizie:

ÎN FAPT ȘI PROCEDURA

Reclamantul, domnul Marius Iorga, este un resortisant român, născut în 1960, cu domiciliul în Focșani. Acesta a fost reprezentat în fața Curții de doamna A.M. Angheluș, avocat în București.

Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de agentul guvernamental, doamna C. Brumar, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

Invocând art. 6 § 1 din Convenție, reclamantul s-a plâns de durata nerezonabilă a procesului penal împotriva sa, care, în speță, a fost de 9 ani și 5 luni și a implicat 3 grade de jurisdicție.

Cererea a fost comunicată Guvernului.

ÎN DREPT

După eșecul negocierilor pentru soluționarea pe cale amiabilă, prin Scrisoarea din 16 ianuarie 2014, Guvernul a informat Curtea că intenționează să formuleze o declarație unilaterală cu scopul de a soluționa problema invocată prin cerere. Acesta a solicitat Curții să scoată cererea de pe rol, în temeiul art. 37 din Convenție.

Declarația era redactată după cum urmează:

„Guvernul declară — prin intermediul prezentei declarații unilaterale — că recunoaște durata excesivă a procedurii interne care face obiectul prezentei cereri în fața Curții.

Guvernul se declară dispus să plătească reclamantului lorga Marius, cu titlu de satisfacție echitabilă, suma de 2 160 EUR, sumă pe care o consideră rezonabilă în raport cu jurisprudența Curții. Această sumă, care va acoperi orice prejudiciu material și moral, precum și cheltuielile de judecată, va fi scutită de orice impozit. Aceasta va fi plătită în lei românești, la rata de schimb aplicabilă la data plății, în contul bancar indicat de reclamant, în termen de trei luni de la data comunicării deciziei Curții, pronunțată în conformitate cu art. 37 § 1 din Convenția europeană a drepturilor omului. În caz de neplată în termenul stabilit, Guvernul se obligă să plătească, de la expirarea termenului menționat și până la momentul plății efective a sumei respective, o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

Guvernul solicită respectuos Curții să declare că nu mai este justificată continuarea examinării cererii și să scoată cererea de pe rol în conformitate cu art. 37 § 1 lit. c) din Convenție.”

Prin Scrisoarea din 1 martie 2014, partea reclamantă a arătat că nu este de acord cu termenii declarației unilaterale.

Curtea reamintește că, în conformitate cu art. 37 din Convenție, în orice stadiu al procedurii, poate hotărî scoaterea de pe rol a unei cereri atunci când circumstanțele permit să tragă una dintre concluziile enunțate la lit. a), b) sau c) ale primului paragraf al acestui articol. Art. 37 § 1 lit. c) îi permite, în special, să scoată o cerere de pe rol dacă:

„pentru orice alt motiv, constat de Curte, continuarea examinării cererii nu se mai justifică.”

Curtea reamintește, de asemenea, că, în anumite circumstanțe, poate fi indicată scoaterea unei cereri de pe rol în temeiul art. 37 § 1 din Convenție în baza declarației unilaterale a guvernului pârât, chiar și în cazul în care reclamantul dorește continuarea examinării cauzei.

În acest sens, Curtea trebuie să examineze în detaliu declarația prin prisma principiilor care consacră jurisprudența sa, în special Hotărârea *Tahsin Acar [Tahsin Acar împotriva Turciei (întrebare preliminară) (MC), nr. 26.307/95, pct. 75—77, CEDO 2003-VI, și Sulwińska împotriva Poloniei (dec.) nr. 28.953/03, 18 septembrie 2007]*.

Curtea și-a stabilit în multe cauze, dintre care și cele îndreptate împotriva României, practica în ceea ce privește plângerile întemeiate pe încălcarea dreptului de a fi ascultat într-un termen rezonabil [a se vedea, de exemplu, *Frydender împotriva Franței (MC), nr. 30.979/96, pct. 43, CEDO 2000-VII, Cocchiarella împotriva Italiei (MC), nr. 64.886/01, pct. 69—98, CEDO 2006-V, și Vlad și alții împotriva României, nr. 40.756/06, 41.508/07 și 50.806/07, pct. 131—133 și 161, 26 noiembrie 2013]*.

Ținând cont de natura concesiilor din declarația Guvernului, precum și de cuantumul despăgubirilor propuse, care sunt conforme cu sumele acordate în cauze similare, Curtea consideră că nu se justifică continuarea examinării cererii [art. 37 § 1 lit. c)].

În lumina considerațiilor precedente și ținând cont în special de jurisprudența sa clară și amplă pe acest subiect, Curtea consideră că respectarea drepturilor omului garantate prin Convenție și protocoalele la aceasta nu impune continuarea examinării cererii (art. 37 § 1 *in fine*).

În cele din urmă, Curtea subliniază că, în cazul în care Guvernul nu va respecta termenii din declarația sa unilaterală, cererea ar putea fi reintrodusă pe rol în temeiul art. 37 § 2 din Convenție [*Josipović împotriva Serbiei (dec.)*, nr. 18.369/07, 4 martie 2008].

În consecință, este oportună scoaterea cauzei de pe rol.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

la act de termenii declarației guvernului pârât cu privire la art. 6 § 1 din Convenție și de modalitățile prevăzute pentru a asigura respectarea angajamentelor luate pe această cale.

Decide să scoată cererea de pe rol, în temeiul art. 37 § 1 lit. c) din Convenție.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 12 februarie 2015.

PREȘEDINTE
LUIS LÓPEZ GUERRA

Grefier-adjunct
Marielena Tsirli

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ70050699XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

